

Ce înseamnă sfințenia (sfințirea)? - SoundWords

Sfințenia înseamnă mai mult decât separarea de rău

Versete călăuzitoare: Isaia 6.3; 1 Tesaloniceni 4.3.

Isaia 6.3: Și unul striga către altul și zicea: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor; tot pământul este plin de gloria Lui”.

Introducere

Ce înseamnă de fapt sfințenia? Este adevărat că sfințenia lui Dumnezeu se opune dragostei lui Dumnezeu? Să analizăm pe scurt, pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, dacă nu cumva avem uneori o înțelegere prea limitată a sfințeniei.

Ca și în cazul multor analize, este util să ne întrebăm mai întâi unde apare pentru prima dată cuvântul „sfințenie” sau „sfânt”. De obicei, aceasta ajută la o mai bună înțelegere a sensului de bază.

Prima apariție a cuvântului „sfânt”

Prima apariție a acestui cuvânt se găsește în Geneza 2.3: „Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ea S-a odihnit de toată lucrarea Sa, pe care a creat-o Dumnezeu, la facerea ei”.

Dumnezeu a sfințit ziua a șaptea. Aici cuvântul „sfânt” are sensul de „a pune ceva deoparte pentru sine” sau „a distinge ceva de alte lucruri”. De exemplu, în Evrei 2.11 se mai spune: „Pentru că și Cel ce sfințește și cei sfințiți, toți sunt *dintr-Unul*”. Și noi, creștinii credincioși, suntem cei care am fost sfințiți prin Hristos, care acum ne deosebim de ceilalți oameni. Nu că prin aceasta am fi mai buni decât alți oameni, ci că acum ne deosebim de semenii noștri prin noua noastră natură. Suntem puși deoparte pentru Dumnezeu, sau, așa cum ne spune Galateni 1.4, suntem „scoși din veacul de acum” de către Dumnezeu.

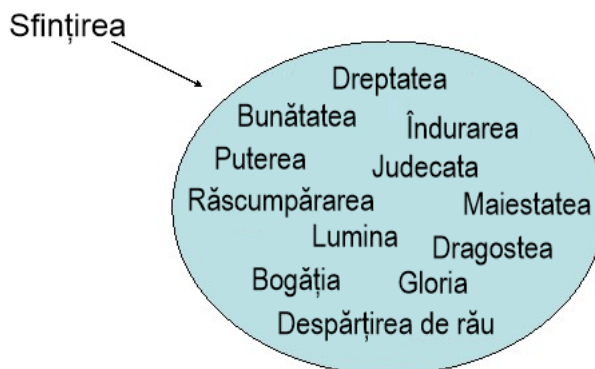
Natura lui Dumnezeu

Acum facem un pas mai departe. Ființa lui Dumnezeu este lumină, și ființa lui Dumnezeu este dragoste; așa învățăm din prima epistolă a lui Ioan. Și mă întreb dacă aceste două aspecte ale ființei lui Dumnezeu nu pot fi rezumate într-un singur cuvânt, „sfințenie”. Adesea se poate auzi că ființa lui Dumnezeu ca „lumină” este pusă pe același plan cu ideea de sfințenie și astfel ființa lui Dumnezeu ca „dragoste” este diferențiată de aceasta. Se poate auzi spunându-se: „Dumnezeu este lumină, *dar* și dragoste” - ca și cum aceste două caracteristici ar fi în conflict una cu cealaltă.

Nu, ființa lui Dumnezeu este sfințenia Sa absolută, iar aceasta include dragostea lui Dumnezeu și, *de asemenea*, ființa lui Dumnezeu ca lumină. Dar înseamnă mult mai mult decât atât. Adesea, această sfințenie este asociată și cu măreția și splendoarea glorioasă a lui Dumnezeu (de exemplu, Psalmul 96.6,9), dar și cu dreptatea lui Dumnezeu (de exemplu, Isaia 5.6), cu

răscumpărarea lui Dumnezeu (de exemplu, Isaia 41.14; 47.4; Psalmul 111.9) și, de asemenea, cu îndurarea lui Dumnezeu (Ezechiel 39.25; Coloseni 3.12).

Toate acestea pot fi rezumate sub termenul generic de „sfințenie (sfințire)”. Poate că ne putem imagina aceasta în felul următor:

Cu alte cuvinte, sfințenia lui Dumnezeu se arată în diferitele aspecte ale caracterului Său. Un împărat, de exemplu, are o anumită splendoare și, de asemenea, o anumită glorie. Dar el nu este sfânt - splendoarea lui nu este mai splendidă în principiu decât splendoarea oricărui alt împărat. Totuși, splendoarea și gloria lui Dumnezeu este ceva deosebit, ceva care este complet diferit de splendoarea împăraților obișnuiți. La fel se întâmplă și cu îndurarea, dragostea, dreptatea etc.; aceste calități sunt întotdeauna ceva deosebit - sfinte. Sau, existau multe temple în timpul Vechiului Testament, dar Templul lui Dumnezeu era Templul sfânt. Era ceva deosebit, era un Templu care se deosebea în mod clar de celelalte. Același lucru se poate spune și despre ziua a șaptea, pe care Dumnezeu, de asemenea, a sfințit-o. Era o zi, dar era totuși o zi specială.

Sfânt = despărțit de rău?

Astfel, găsim ființa sfântă a lui Dumnezeu și în Isaia 6.3: „Unul striga către altul și zicea: «Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor; tot pământul este plin de gloria Lui!»”.

Deseori se aude ideea că sfințenia înseamnă despărțire de rău. Desigur aceasta este inclusă în ea. Dar asta înseamnă mai mult! Isaia 6.3 ne arată în mod deosebit că nu avem o înțelegere deplină dacă avem o înțelegere atât de limitată asupra cuvântului „sfânt” sau sfințenie. Când serafimii exclamă: „Sfânt, sfânt, sfânt”, este pentru că Dumnezeu este „ceva deosebit” în toate însușirile ființei Sale. Dreptatea (neprihănirea) Lui este ceva deosebit, la fel și curăția și măreția Lui; harul Lui este ceva extraordinar, iar dragostea Lui ceva de neînțeles. Aceasta include, desigur, ideea că Dumnezeu este separat de rău și nu poate vedea păcatul. Dar cu siguranță este mult prea puțin să vedem aici serafimii strigând: „Despărțit de rău, despărțit de rău, despărțit de rău este Domnul oștirilor”.

Este cu siguranță mai degrabă gloria sfințeniei despre care se cântă în Exodul 15.11-13: „Cine este ca Tine, Doamne, între dumnezei? Cine este ca Tine, măreț în sfințenie, înfricoșător în laude, înfăptuind minuni? Ți-ai întins dreapta, pământul i-a înghițit. Prin îndurarea Ta, ai condus poporul pe care l-ai răscumpărat; l-ai călăuzit prin puterea Ta spre locuința sfințeniei Tale.” Aici se cântă sfințenia Domnului, și ea se mișcă pe planul slavei (demnitate *deosebită*) și al facerii de minuni (aptitudine *deosebită*) și se manifestă în victoria *extraordinară* (prin simpla întindere a mâinilor) asupra vrăjmașilor, în bunătatea *deosebită* (pentru că nu a meritat-o cu nimic) față de poporul Său, în răscumpărarea *prețioasă* (pentru că este infinit de

costisitoare) prin sângele unui Înlocuitor, cu care El a răscumpărat poporul, cu puterea *deosebită* (pentru că a depășit orice obstacol) cu care i-a condus la Sine. Când Dumnezeu era în eternitate și nu exista încă nimic rău, de care să se fi putut separa, ființa lui Dumnezeu era deja caracterizată de sfințenie.

Cuvântul „sfânt” din Psalmul 22

Să luăm un alt exemplu. Psalmul 22.1 spune: „Dumnezeul Meu! Dumnezeul Meu! Pentru ce M-ai părăsit și stai departe de mântuirea Mea, de cuvintele geamătului Meu?”, iar în versetul 3 scrie: „Totuși Tu ești Cel Sfânt”. Deci, acestea sunt cuvintele Domnului, pe care le-a strigat pe cruce în marea suferință, iar sensul pare clar când se spune: „Totuși Tu ești Cel Sfânt”. Dumnezeu nu a putut vedea păcatul care era asupra Fiului Său și, de aceea, a trebuit să se îndepărteze de El. Și aceasta este de asemenea așa, dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, El este sfânt și această sfințenie include și dragostea Sa necondiționată. Dumnezeu a trebuit să Îl abandoneze pe Fiul Său pe cruce, pentru că El nu putea vedea păcatul – aceasta este separarea de rău. Dar, în același timp, dragostea puternică a lui Dumnezeu, care este violentă, care este neînduplecată, așa cum este zelul Șeolului, a fost dezvăluită prin faptul că a fost dispus să-L dea pe singurul Său Fiul preaiubit ca jertfă pentru păcătoși, pentru dușmani. Ar mai putea cineva să se îndoiască de dragostea lui Dumnezeu? Pe acesta îl rog să se uite la cruce, unde a fost descoperită sfințenia lui Dumnezeu - tocmai pentru că Dumnezeu este lumină și (nu „dar și”!) este dragoste.

Cuvântul „sfânt” din rugăciunea Tatăl nostru

Când Domnul Isus i-a învățat pe ucenicii Săi cum să se roage, le-a spus: „Voi deci rugați-vă astfel: «Tatăl nostru care ești în ceruri, *sfințească-se* Numele Tău!»” (Matei 6.9). Aceasta este ceea ce ar trebui să caracterizeze în primul rând viața noastră de rugăciune: să ne ocupăm de ființa lui Dumnezeu - Numele Lui - și să ne închinăm Lui. Acest lucru nu înseamnă că de fiecare dată când ne rugăm ar trebui să ne amintim că Dumnezeu este despărțit de rău, ci ar trebui să ne preocupăm cu dragostea lui Dumnezeu, cu dreptatea lui Dumnezeu, cu măreția și splendoarea lui Dumnezeu, cu îndurarea lui Dumnezeu și cu judecata lui Dumnezeu - de fapt, cu tot ceea ce reprezintă Numele Lui și de felul în care această calitate se distinge în mod deosebit. Dacă ne amintim doar că Dumnezeu este despărțit de rău, atunci facem aceeași greșală ca și fariseii, care sunt numiți „cei puși deoparte (despărțiți)”, pentru că ei erau meticuloși ca nici *o muscă* să nu înoate în paharul lor de vin, dar dacă plutea o cămilă în el, o treceau cu vederea, astfel încât Domnul a trebuit să îi mustre: „Vai de voi, cărturari și farisei, fățarnicilor! pentru că dați zeciuială din mentă și din anason și din chimion și ați lăsat deoparte cele mai grele lucruri ale legii: *judecata* {sau dreptatea} și *mila și credința* {sau credințioșia}; pe acestea trebuia să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute” (Matei 23.23).

Deci, să ne lămurim din nou cu privire la sfințenia lui Dumnezeu, să ne ținem departe de rău, dar să ne ocupăm și de toate celelalte aspecte ale sfințeniei lui Dumnezeu, cum ar fi dreptatea, îndurarea și credințioșia.

„Aceasta este voia lui Dumnezeu: sfințirea {sfințenia} voastră” (1 Tesaloniceni 4.3).